

dobles for den enkelte Skatteyder, forsaavidt det drejer sig om Familieforsørgere. Disse Ændringsforslag er i Virkeligheden ikke mere radikale, end at man skulde tro, at Flertallet kunde være gaaet med dertil, og navnlig da et Parti, der kalder sig Folkeparti. Det har det imidlertid ikke kunnet, og det har naturligvis ikke manglet Grunde derfor — dem mangler man sjælden, de er i Regelen billige og ikke vanskelige at faa fat paa; naar man har taget Standpunkt, behøves der ikke stor Begavelse til at finde Grundene til at forsvare det med.

Jeg skal nu med et Par Tal vise, i hvor stor Udstrækning Befolkningslag, der tidligere var fri for at betale Statsskat, i de senere Aar er blevet inddraget under Statsbeskatningen. Netop i Dag har vi paa vore Pladser faaet omdelt „Statistiske Efterretninger“, hvori der indeholdes nogle Oplysninger om Indkomst- og Formueskatten i Aaret 1920—21, sammenlignet med Forholdene i de tidligere Aar. Bl. a. er der en Liste over Indkomstskatteydere i de forskellige Aar, begyndende med Skatteaaret 1910—11, hvis Indkomstskatteansættelser altsaa hviler paa Oplysninger for Kalenderaaret 1909. I dette Kalenderaar var der, naar Hensyn tages til de da gældende Fradrag, 356 000 Skatteydere. Dette Tal steg saa jævnt indtil 430 000 Indkomstskatteydere i 1913, som jo ikke var paavirket af Krigen. Men fra Kalenderaaret 1914, der jo omfatter en Del af Krigsperioden, og til 1919 er Skatteydernes Antal steget fra 440 000 til 916 000, altsaa til mere end det dobbelte. Det er naturligvis til Dels, dog kun i ganske ringe Grad, Udtryk for Befolkningsstigningen; men den Stigning, der har været i disse Aar, udover den almindelige Stigning, der fandt Sted fra Kalenderaaret 1899 til 1913, viser i Virkeligheden, at der under Statsbeskatningen er inddraget Samfundslag, som ikke tidligere var inddragne derunder. Det er et meget betydeligt Tal, det drejer sig om, og det viser, at man i disse vanskelige Aar har inddraget en hel Mængde Smaa-kaarsfolk under denne Statsbeskatning. Derfor er der al mulig Grund til at komme dem til Hjælp nu, da der er Lejlighed dertil.

Den ærede Ordfører for Flertallet (Jensen [Klejs]) havde jo ogsaa sine Undskyldninger. Han sagde: Vi er i Virkeligheden enige om alle sammen, at der bør ske en Ændring paa dette Omraade, og vi nærer den største Kærlighed til disse Mennesker, men de maa vente til den almindelige Reform af Skattelovene, som vil komme i næste Samling. Dertil vil jeg sige, at alle

disse gode, kærlige Ord, der siges om den varme Følelse, man har for dem, hjælper dem jo ikke ret meget. Begrundelsen for, at man ikke vil komme dem til Hjælp ved det foreliggende Forslag, søger man i, at tidligere, da Dr. Brandes var Finansminister, vilde man heller ikke ind paa at ændre disse Bestemmelser. Dette er rigtigt, men der er to Ting, som gør det mere naturligt at ændre dem nu end den Gang. Jeg nævnte ved første Behandling, at vi for Øjeblikket har et effektivt Etkammerssystem; det er de samme Partier, der har Flertal baade i Folketing og i Landsting, og de er altsaa ganske anderledes frit stillede med Hensyn til, hvorledes de vil forme deres Skattelove, end Finansminister Brandes og det Flertal, der støttede ham, var for et Aar siden. Vi kunde ikke ændre disse Skattelove, medmindre vi var sikre paa, at Landstinget vilde følge os, thi vi havde ikke Magt i Rigsdagen til at skaffe de Penge til Veje, som i saa Fald maatte skaffes. Ærede Medlemmer kan være ganske overbeviste om, at havde vi politisk set siddet i det, som det nuværende Flertal og den højtærede Finansminister nu sidder i det, saa skulde disse Fradrag nok være blevet forhøjet; det er der ingen Tvivl om. Men dertil kommer, at for hvert Aar, der gaar, medens vi lever under de samme Love, er der mindre Grund til ikke at rette saadanne Skavanker. Naar man kun et enkelt Aar skal leve under en midlertidig Lov, kan der være Mening i, at man ikke foretager væsentlige Ændringer; men skal man Aar efter Aar vedblive at leve under midlertidige Love, er der langt mere Grund til at ændre saadanne Bestemmelser. Den højtærede Finansminister mente allerede for et Par Aar siden, at det var uheldigt at leve under midlertidige Love; man maatte se at komme til en endelig Reform, og jeg antager, at han maa have haft den Tanke dermed, at man saa hurtigt som muligt burde faa Fejlene rettet. Derfor kan jeg ikke se, at det nuværende Flertal har nogen som helst virkelig Begrundelse for at gaa imod de Forslag, vi har stillet. Naar vi som Børnefradrag har foreslaaet 500 Kr., kan der naturligvis i høj Grad tvistes om, hvorvidt dette Tal virkelig er det rette; men naar vi har valgt det, er det bl. a., fordi det efter vor Mening vilde virke nogenlunde, som det bør under Hensyn til Pengenes Værdi i Øjeblikket. Vi havde desuden troet, at der i hvert Fald var Mulighed for at faa det konservative Folkeparti med til disse Ændringer, naar vi satte 500 Kr. Thi et af de Steder, hvor